

TK

Vztahy

Dopisy z kriminálu

Bylo mi dvacet, když jsem se s Robinem seznámila. Okouzлил mě. Vysoký, štíhlý, černovlasý. Měl drahé auto a spoustu peněz.

Zval mě do exkluzivních podniků na luxusní večere. Kupoval mi krásné šaty. Cítila jsem se vedle něho jako královna, já, bezvýznamná holka z bezvýznamné rodiny, vyučená švadlena. S hlavou hrdě vztyčenou jsem kráčela po boku vysněného prince pyšná na to, že si zvolil právě mě.

Moje máma z toho nadšená nebyla. Můj Robin se netěšil té nejlepší pověsti, ale co mi bylo do toho? Všechno jenom pomluvy a závist. Možná mi záviděla i máma, která vedla po tátově boku nudný život.

Když jsem s Robinem otěhotněla, byla jsem ta nejšťastnější holka na světě. Budeme mít krásné miminko! Představovala jsem si sebe a Robina jako pyšné rodiče svorně drnčající načinčaná kočárek.

A Ivetka byla krásné miminko. Jenže moc nespala, plakala, Robin se vyskytoval doma čím dál tím méně, s luxusními večerami byl konec, péči o dítě jsem nezvládala a byly chvíle, kdy bych ji nejradši odnesla do babyboxu! Ale to by mě máma zabila a Robin by se naštvál, i když mu malá taky lezla na nervy.

A pak Robina zavřeli. Kšeftoval s drogami, vykradl pár aut a taky mu přišli jedno loupežné přepadení, i když se dušoval, že v tomhle opravdu nejel.

Byla jsem úplně zoufalá. Milovaného Robina mi zavřeli a já zůstala sama s urvaným miminem! Odvezla jsem Ivetku k mámě. Nakonec jsme se dohodly, že si máma vezme Ivetku do pěstounské péče. Občas je navštěvuju. Máma je štátná a Ivetka taky. Trochu žárlím. Moji mámu bere jako svoji mámu, a když si vezmu Ivetku do náruče, řve a natahuje ručičky k mojí mámě.

Robin mi z vězení pravidelně píše. Že mě miluje a Ivetku taky, že se těší, až budeme zase spolu, jsme přece rodina. Přestane prodávat drogy a s vykrádačkama je taky konec. Nějakou práci si najde, no, a když ne, tak bude brát důchod.

Máma je z toho na prášky. Radí mi, abych to s Robinem skončila, stejně nejsme manželé. Že se nepolepší a zase skončí v kriminále. Ostatně už tam jednou byl. Že člověk jako Robin nedokáže dobře vychovat dítě. A já taky ne, jak se prý ukázalo. Jenže já Robina pořád miluju. Věřím, že se polepší, že z vězení vyjde čistý. Vždyť to slíbil! A Ivetce už budou tři roky, to bychom ji s Robinem mohli zvládnout. Máma se jen chytá za hlavu a brečí. Jsem jí vděčná za to, že se o holku stará, teď bych to fakt nedala, ale neumím si představit, že by u ní Ivetka zůstala, až se můj Robin vrátí. Jsme přece rodina, jak mi psal.

Tereza

Zaznamenala Dagmar Morenová

Názor psychologa

Milá Terezo, obávám se, že vás svou reakcí příliš nepotěším. V době, kdy stvořitel rozdával rozvahu a prozíravost, mačkala jste se vy zřejmě ve frontě na naivní důvěřivost.

Ten váš Robin byl zatím docela čiperný. Nejenže dokázal kšeftovat s drogami, i těch pár aut vykradl a korunu všemu dal loupežným přepadením. Podle vás mu je jen „přišli“, „on nic, on muzikant...“ V době, kdy jste ho nejvíc potřebovala, nechal vás v tom samotnou. Naštěstí jste se mohla opřít alespoň o svou mamku. Pro Ivetku toho udělala zatím víc, než vy dva s Robinem dohromady. Pokud si chcete s Ivetkou udržet do budoucna dobrý vztah, pak se pokuste s mamkou spolupracovat. Budete-li soupeřit, budete-li se o ni přetahovat, čeká vás dlouhé období šarvátek, v nichž nebudou vítězové, jen mrtví a zranění.

Robinovy dopisy z vězení berte s rezervou. Nudí se a tak Vám píše, líčení idylického soužití od něj nyní nevyžaduje jiné úsilí, než pár tahů tužkou po papíře. Vyčkejte do chvíle, až jej pustí. Zda vám bude oporou, zda se bude plnit alespoň vyživovací povinnost... Zatím buďte ráda, že nejste manželé – pak by hrozilo, že jeho dluhy budou časem i vašimi!

PS.: k těm dopisům z vězení – někteří frajeři je psali i „na oprátce“.

PhDr. Petr Šmolka